

ภิมพณ์ครั้งที่ 4

ผู้ครองใจ

เทพชวตี

ลิขสิทธิ์

เขาเขยคางนางขึ้นอย่างอ่อนโยนบังคับให้มองเขา
“ไม่ว่าเราจะแต่งงานกันด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ตอนนี้ข้าพอ
ใจที่สุดแล้ว เหนื่อยยังไม่พออีกหรอก”

“ท่านส่งข้ากลับไป” หล่อนเอ่ยออกมาในที่สุด
น้ำเสียงเล็กเบา... แผงความประหลาดใจตนเอง

“เป็นความผิดพลาดอย่างหนึ่งของข้า” เสียงรอร์ฟ
พรั่า เขาเริ่มโน้มศีรษะเข้ามาใกล้

“แต่...” หล่อนสับสนเหลือเกิน “ท่านจะบอกข้า
ว่า...นี่นะแหละเป็นเหตุผลที่ท่านพาข้ากลับมาที่นี่...เพื่อเริ่มต้น
ใหม่”

“ใช่...โอ...ใช่...ทูนหัว”

เขายอมรับพร้อมด้วยลมหายใจเป่ารดริมฝีปาก
หล่อน และแล้วเขาก็จูบหล่อน...

ชายหนุ่มไม่เคยยอมปรับตัวให้เข้ากับหญิงใดมา
ก่อน และยังไม่เคยพบความโล่งใจเช่นนี้ เมื่อบางอ่อนอิน
ตามใจ จนเขารู้สึกว่านางปล่อยตัวตามสบายบนตักเขา รอร์ฟ
ก็เริ่มรุกรานมากขึ้น

แต่เขาไม่ลืมว่านางไม่มีประสบการณ์ด้านนี้ รู้ดีว่า
ต้องไปอย่างช้าๆ...ใจเย็น

ผู้ครองใจ

โดย เกษชาติ

ศรีอยุธยา

บทที่ 1

อังกฤษ, 1176

อันแจ่มใสในฤดูใบไม้ผลิ...

เซอร์กิวเบิร์ต พิตชาเลน นั่งเอนหลังพิงขอนไม้ล้มปล่อยสายตาจับอยู่ที่สาวใช้สองนางที่กำลังเก็บอาหารและถ้วยชามใช้แล้วลงตะกร้า

เขาเป็นคนหน้าตาดีพอสมควร แต่มีลักษณะของหญิงปนอยู่คือค่อนข้างซีอาย แม้กับหญิงรับใช้ประจำตัวนายหญิงก็ทำให้เขาอึดอัดได้ เช่นที่วิลดาหญิงสาวอ่อนวัยกำลังช่ายตามองเขาอย่างทำทนายเชิญชวน แค่นั้นก็ทำให้หน้าเขาร้อนผ่าวจนต้องรีบเบือนหน้าหนีได้แล้ว

วิลดาไม่ใช่ผู้หญิงคนเดียวที่ส่งสายตามาให้เซอร์กิวเบิร์ตอย่างมีความหมาย ทว่าเขาเองก็ไม่ใช่ชายคนเดียวที่นางส่งสายตาแบบนี้มาให้ วิลดาเป็นผู้หญิงหน้าตาดี จมูกเล็กโด่ง แก้มแดงเรื่อแบบหญิงอังกฤษผสมของนางเป็นสีน้ำตาลแก่เงางาม และนางโชคดีที่มีเรือนร่างเย้ายวน

แต่แม้เซอร์กิวเบิร์ตจะมีผู้หญิงทอดสะพานให้มากมาย เขาก็ยังดำรงตนเป็นโสดจนอายุ 45 ปีแล้ว วิลดาเองก็โตเกินไปสำหรับเขา นางอายุเพียง 19 ปีเท่าๆ กับเลดีเลโอนีซึ่งเป็นนายหญิงของคนทั้งสอง

และแล้วเซอร์กิวเบิร์ตก็นึกถึงเลดีเลโอนีแห่งมอนต์วิน ผู้ซึ่งเขารู้สึกเสมือนนางเป็นบุตรสาวของเขาเอง

ขณะที่กำลังนึกเพลีนั่นเอง เขาก็เหลือบเห็นเลโอนีเดินผ่านทุ่งหญ้าที่เต็มไปด้วยสุมุไพรนานาชนิดที่เติบโตเบ่งบานในฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งนางมักชอบเก็บไปรวบรวมไว้ เลโอนีเดินตัดทุ่งหญ้าลับหายเข้าไปในชายป่า เขารีบสั่งให้ทหาร 4 คนเดินตามนางไปห่างๆ โดยพลัน

วันนี้เขาได้นำทหาร 10 นายมาอารักขานาง ทหารเหล่านี้รู้ดีเกินกว่าจะบ่น ถึงแม้บ่อยครั้งเลโอเนียนักบอกให้พวกเขาช่วยเก็บสมุนไพรที่หล่อนซื้อมาก ทั้งที่ทหารพวกนี้เห็นว่าการเก็บต้นไม้ใบหญ้าไม่ใช่งานของผู้ชาย โดยเฉพาะผู้ชายที่เป็นนักรบก็ตาม

เมื่อฤดูใบไม้ผลิปีก่อนนี้เอง ทหารเพียง 3 คนก็เพียงพอจะให้ความคุ้มครองเลโอเนียนี้ได้แล้ว แต่เมื่อเจ้าปกครองเคมพ์สตันคนใหม่มาถึงทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

เซอร์กิวเบิร์ตกังวลใจมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเจ้าปกครองคนใหม่เป็นเจ้าของป่าที่เลโอเนียนชอบเดินเข้าไปเก็บสมุนไพรเป็นประจำ

กิวเบิร์ตไม่เคยชอบเซอร์เฮ็ดมันด์ มอนดิงนิ เจ้าปกครองเคมพ์สตันคนเก่า แต่อย่างน้อยที่สุดเขาก็ไม่เคยสร้างความยุ่งยากให้เฟิร์ชวิด ไม่เหมือนเจ้าปกครองคนใหม่ที่พอย้ายมาอยู่ไม่นานก็มีแต่เสียงข้าทาสของเคมพ์สตันร้องเรียนกล่าวหาคนของเฟิร์ชวิด

เรื่องยิ่งแย่งลง เมื่อเขาคิดว่าคำร้องเรียนเหล่านั้นอาจมีมูลความจริง และยิ่งแย่งลงไปอีก เมื่อเลดีเลโอเนียนรู้สึกว่านางควรจะได้รับรู้การกระทำของพวกเขาข้าทาสของนางด้วย

“ขอให้ข้าได้รับรู้เรื่องนี้ด้วยเถอะท่านเซอร์กิวเบิร์ต” นางขอร้องเขากายหลังได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก “ข้าเกรงว่าพวกเขาทาสคงจะคิดว่าพวกเขาทำเพื่อข้า ด้วยการไปก่อเรื่องที่ศิวิล”

เพื่ออธิบายให้เขาเข้าใจ นางสารภาพว่า “ข้าอยู่ในหมู่บ้านพอดิวันทีโอเลนมา เขาเล่าให้ข้าฟังเรื่องที่เกิดขึ้นกับเขาและพ่อของเขา ข้าพลอยโมโหไปด้วยเลยพูดดั่งๆ แชนท์แบล็ควูฟที่ปกครองศิวิลอยู่เวลานี้ให้เขาเป็นผีดาซ พวกข้าทาสคงได้ยินและเห็นว่าข้าไม่สบายใจเพียงใด พวกเขาอาจทำในสิ่งที่คิดว่าจะทำให้ข้าพอใจก็ได้นะ”

กิวเบิร์ตแทบไม่อยากจะเชื่อว่าเลโอเนียนีจะสาปแช่งใครได้ นางเป็นหญิงจิตใจอ่อนโยน ชอบช่วยเหลือรักษายาพยาบาลคนอื่น เขารักและ

เทิดทูนนางมาก และถามตนเองว่า ถ้าหากไม่ใช่เขาแล้ว ใครกันจะให้ความรักความเอาใจใส่นาง

ไม่ใช่พ่อของนางแน่...พ่อซึ่งหลังจากสูญเสียแม่ของนางไป ได้นำนางมาทิ้งไว้ให้อยู่ในความดูแลของเขาที่เพิร์ชวิลล์เมื่อ 6 ปีก่อนโน้น ดิทีว่าป่าเบ็ญทริกซ์ของนางตามมาอยู่ช่วยดูแลหลานสาวด้วย และเหตุผลที่เลโอนีต้องถูกพรากแยกจากพ่อบังเกิดเกล้า ก็เพียงเพราะว่าผู้เป็นพ่อไม่อาจทนเห็นนางได้ เพราะเห็นลูกสาวควรวไรเขาก็จะนึกถึงภรรยาสุดที่รักทุกครั้งไป

กิวเบิร์ตไม่เข้าใจพ่อของนางเลย แต่เขาก็ไม่เคยรู้จักสนิทสนมกับเซอร์วิลเลียมแห่งมอนต์วิน ถึงเขาจะมาอยู่รับใช้เซอร์วิลเลียมในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของสินส่วนตัวเจ้าสาว โดยติดตามรับใช้เลดีเอลิซาเบท ผู้ซึ่งเป็นธิดาคนสุดท้ายในบรรดาพี่น้องทั้งหมด 5 คนของเอิร์ลผู้หนึ่ง เมื่อเธอแต่งงานกับเขานั้น ฝ่ายชายมิได้มีศักดิ์ตระกูลเสมอกันกับเธอ แต่เซอร์วิลเลียมก็รักเธอมาก อาจจะมากเกินไปด้วยซ้ำ เพราะเมื่อเธอตายจากเขาไป เขาก็เศร้าโศกเสียใจแทบจะตายตาม และเวลาที่เขาเห็นเลโอนีที่เหมือนภรรยาสุดที่รักเป็นพิมพ์เดียว เขาจึงไม่อาจทนได้

เลโอนีนั้นเหมือนเอลิซาเบทผู้เป็นมารดา นางมีร่างเล็กแบบบาง อ่อนแอ้น ผิวขาวผ่องเกลี้ยงเกลา และมีผมสีบลอนด์เงินดงามเป็นพิเศษ กับทั้งยังมีดวงตาสีเทาเงินเรียวยาว

คำว่า 'สวย' ไม่เพียงพอสำหรับเลโอนี...

เซอร์กิวเบิร์ตถอนใจ ใจประหวัดถึงสตรีสองนาง...แม่และลูกคนหนึ่งจากไปแล้ว อีกคนเป็นที่รักของเขา เช่นเดียวกับที่เขาเคยรักชื่นชมมารดาของนาง

ทว่าเซอร์กิวเบิร์ตก็ต้องตะลึงเมื่อพลันมีเสียงร้องอย่างโกรธจัดแผดก้องมาจากในป่า!

เพียงชั่ววินาทีก่อนจะลุกขึ้นวิ่ง ดาบถูกชักขึ้นมาเตรียมอยู่ในมือทหารอีก 4 นายซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ ม้ารีบวิ่งไล่ตามหลังเขามาทันที

ทุกคนกำลังหวังว่า พวกทหารที่ส่งไปอารักขาเลโอนีคงจะคุ้มครอง
หล่อนในยามนี้ได้

ลิกเข้าไปในป่า...เลโอนีแห่งมอนต์วินกำลังตกตะลึงกับเสียงร้อง
ประหลาดที่นำสะพรึงกลัว แต่ถึงกระนั้นหญิงสาวก็ยังมีสติพอจะคอยอยู่
ใกล้ๆ ทหารอารักขาทั้ง 4 คนเอาไว้

เลโอนีนึกเห็นภาพสัตว์ป่าดุร้ายที่คงอยู่ไม่ไกลนัก นิสัยอยากรู้กล้า
เกินหญิง กระตุ้นให้หล่อนก้าวเข้าไปหาที่มาของเสียงแทนที่จะถอยหลัง
กลับ

พอได้กลิ่นควันไฟ เลโอนีก็วิ่งเต็มฝีเท้า ฝ่าเข้าไปในพุ่มไม้หนาทึบ
จนเห็นที่มาของควันไฟ

กระท่อมของคนตัดฟืนกำลังถูกไฟไหม้ลุกโชน เจ้าของยื่นมอง
ซากที่ครึ่งหนึ่งเคยเป็นบ้านของตนเอง ขณะนี้อัศวิน 5 นายและทหารอีก
15 คนบนหลังม้าสงบนิ่ง...สายตาดูจ้องจับกระท่อมที่กลายเป็นเถ้าถ่าน...

ทว่าอัศวินสวมเกราะเหล็กผู้หนึ่งมิได้มีอาการนิ่งเฉยโดยดุษฎี
หากแต่บังคับม้าให้เดินไปเดินมาระหว่างกระท่อมกับเหล่านักรบ เขาแผด
เสียงร้องสาปแช่งดังก้องป่า

เสียงร้องของเขาทำให้เลโอนี ซึ่งกำลังจับตามองอยู่ทราบตันทิวว่า
เสียงแผดคำรามเมื่อครู่ที่ได้ยินมาจากที่ใด และหล่อนยังรู้สึกด้วยว่าอัศวิน
ผู้นี้เป็นใคร

เลโอนีรีบก้าวถอยหลัง แผงตัวหลบอยู่หลังต้นไม้เพื่อไม่ให้พ้นสายตา
ตาของเหล่าทหารตรงหน้า ต้องขอบคุณเสื้อคลุมสีเขียวเข้มที่ช่วยให้หล่อน
อำพรางตัวได้ง่ายขึ้น แต่คนของหล่อนที่กำลังวิ่งตามมา จะทำให้การซ่อน
ตัวของหล่อนกลายเป็นเรื่องเสียงมากเกินไป

เลโอนีรีบหันกลับมาหาพวกเขา เอนิ้วแตะริมฝีปากให้พวกเขา
เงียบ พร้อมทั้งโบกมือให้พวกเขาถอยหลังกลับไป ตัวหล่อนเองรีบกลับไป
รวมกลุ่มเงียบๆ คนของหล่อนถลันเข้ามายืนล้อมหล่อนไว้ ทุกคนรีบเดิน

กลับออกจากป่า พอดีกับที่เซอร์กิวเบิร์ตและทหารคนอื่นวิ่งเข้ามาสมทบ

“ไม่มีอันตรายเกิดขึ้นกับข้าหรือ” รีบบอกเซอร์กิวเบิร์ต “แต่พวกเราควรรีบออกไปจากที่นี่ เจ้าป่าครองเคมพ์สตันพบกระท่อมคนตัดฟืนถูกเผา และข้าคิดว่าเขาโกรธมากทีเดียว”

“ท่านเห็นเขา?”

“ใช่ เขาแค้นมาก”

เซอร์กิวเบิร์ตทำเสียงคำรามโพล่าคอเบาๆ เขาเร่งให้เลโอปีเดิน วิลาดตามหล่อนว่าจะแก้อ้อกล่าวหาอย่างไร หากมีคนพบหล่อนอยู่ในป่า ไกลๆ กับกระท่อมที่ถูกเผา พร้อมเหล่าทหารของหล่อนแบบนี้

“รออีกสักพักก่อนเถอะ ให้เรื่องราวสงบลงก่อน หลังจากนั้นแล้ว เลดีเลโอปีและพวกข้าทาสคงเข้าไปในป่าได้อีก แต่ตอนนี้เลดีเลโอปีและพวกทหาร จะต้องรีบออกไปให้พ้นเขตป่าแห่งนี้โดยเร็วที่สุด... ท่านรู้ได้ ยังไงว่าคนที่ท่านเห็นคือแบล็คคูฟ” เขาถามนายหญิง ขณะยกธนูขึ้นข้างบั้นหลังม้า

“เขามีรูปร่างสูง จึงจอกสีเงินบนพื้นสีดำ”

เลโอปีไม่ได้บอกต่อไปว่า หล่อนเคยเห็นเขามาแล้วครั้งหนึ่ง หล่อนบอกให้เซอร์กิวเบิร์ตรู้ไม่ได้หรือว่า เคยแอบลี้ดรอดออกจากปราสาทไปที่คริสเวลตามลำพัง เพื่อเข้าชมการประลองบนหลังม้าของบรรดานักรบแห่งแคว้นเคมพ์สตัน

“ฟังดูก็น่าจะเป็นเขา แต่ทหารของเขาก็ใช้สีเงินกับสีดำด้วย” เซอร์กิวเบิร์ตเอ่ยขึ้นอย่างเอาใจ จำได้ถึงบุรุษทรงงูนั้น “ท่านเห็นริเปลว่าว่าหน้าตาเขาเป็นยังไง?”

“ไม่เห็น...” หล่อนเองก็ไม่พอใจนักที่ไม่ได้เห็นหน้าเขา “เขาสวมหมวกเหล็กอยู่ ที่ไม่ผิดแน่ก็คือ รูปร่างเขาสูงใหญ่มาก ๆ”

“คราวนี้แทนที่จะส่งทหารมาอีก เขาอาจมาจัดการด้วยตัวเองเลย

ก็ได้”

“อาจยกกองทัพบาด้วย”

“เขาไม่มีหลักฐาน นายหญิง...แค่คำกล่าวหาระหว่างพวกข้าทาสด้วยกันเองเท่านั้น แต่ตอนนี้เพื่อความปลอดภัยของท่าน ท่านควรรีบกลับปราสาทก่อน ส่วนข้าจะไปตรวจดูหมู่บ้านของเราว่า วางกำลังป้องกันไว้หนาแน่นเพียงใด แล้วข้าจะรีบกลับปราสาท”

เลโอนีเห็นด้วย หล่อนควมมำกลับปราสาทพร้อมด้วยสาวใช้ทั้งสองและทหารอีกส่วนหนึ่ง

หล่อนรู้แล้วว่า ตัวเองไม่ได้เอาจริงเอาจริงกับการเดือนคนในปกครองมิให้ก่อเรื่องกับพวกครีเวล ในส่วนลึกของจิตใจแล้ว หล่อนเองก็ไม่ได้คัดค้านจริงจังนัก ออกจะพอใจซะอีก เมื่อทราบว่าจะเข้าปกครองคนใหม่ กำลังพบความยุ่งยากในดินแดนของเขา หล่อนเคยคิดจะช่วยให้สถานการณ์คลี่คลายด้วยการจัดงานเลี้ยงขึ้นที่เฟิร์ชวิด เปิดโอกาสให้พวกข้าทาสได้มาสนุกสนานกัน

แต่หล่อนกลัวแบล็ควูฟ...

หญิงสาวไม่รู้ว่าจะจัดการยังไงต่อไป เลยล้มเลิกความตั้งใจนั้นซะดีกว่า ยังไงก็ยังไม่ยอมรวมผู้คนไว้ที่ปราสาทซึ่งจะต้องมีการตีเมเหล้าฉลองแน่ๆ แบล็ควูฟอาจก่อเหตุรุนแรงเอากับหล่อนก็ได้

ถึงยังไงก็ต้องพูดกับคนของตัวเอง คราวนี้ต้องพูดให้หนักแน่นจริงจังกว่าเดิม และหากพูดแล้ว พวกเขายังต้องการต่อต้านแบล็ควูฟต่อไปอีก หล่อนก็ควรจะอยู่ห่างๆ ทราบใดที่การกระทำของพวกเขาไม่เกี่ยวกับหล่อน

ทว่าเมื่อนึกถึงจอเลนเพื่อนชายเจ้าของที่ดิน ซึ่งถูกไล่จากที่ดินของตนเองภายหลังบิดาของเขาเสียชีวิต หล่อนก็เห็นใจ และรู้สึกว่าจะพระเจ้าเฮนรี่ไม่ยุติธรรมเลย ที่นำเอาที่ดินของเขาไปพระราชทานให้ทหารรับจ้างชาวฝรั่งเศสอย่างแบล็ควูฟ...น่าโมโหนัก

เลโอนีพบว่าจะสร้างสันติภาพกับแบล็ควูฟนี่ช่างยากเย็นจริงๆ ...ยากสำหรับหล่อนจริงๆ...

บทที่ 2

ไอโอนีส่งสบูให้หญิงรับใช้โน้มตัวไปเบียดหน้าเล็กน้อยเพื่อวิดคา
จะได้รดน้ำบนหลังง่ายขึ้น หล่อนไม่ชอบอาบน้ำด้วยการใช้ถังดักรด
ชอบแช่ตัวในอ่างขนาดใหญ่เช่นในขณะนี้มากกว่า จะได้ทอดกายอย่างเป็น
สุขในน้ำเจือสมุนไพรที่ให้ความสดชื่น ตอนที่มันยังอุ่นอยู่

ไฟที่ลุกเรืองในเตาผิง ช่วยขับความหนาวเหน็บออกไป ขณะที่
เบื้องนอกเป็นเวลาย่ำเย็นย่ำแห่งฤดูใบไม้ผลิที่ไม่หนาวจัดนัก ทว่ากำแพงศิลา
ของปราสาทเพิร์ชวิกแทบไม่ช่วยให้ความหนาวเย็นลดลงแม้แต่น้อย กอปร
กับเพดานห้องซึ่งเปิดจรดติดต่อกับเพดานห้องโถงกว้างใหญ่ ยิ่งช่วยให้
กระแสลมหนาวพัดผ่านเข้ามาโดยง่าย

เพิร์ชวิกเป็นปราสาทเก่าแก่ ไม่ได้ออกแบบเพื่อความสะดวก
สบายของผู้อยู่อาศัย มีห้องโถงกว้างใหญ่ และไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลง
นับจากวันที่สร้างขึ้นเมื่อกว่าหนึ่งร้อยปีมาแล้ว

ห้องนอนของเลโอนีอยู่ปลายสุดของโถงทางเดิน กั้นไว้ด้วยไม้
กระดานเนื้อแข็ง หล่อนอยู่ห้องเดียวกับป้าเบียร์ทริกซ์โดยเอาไม้มากั้นห้อง
แบ่งครึ่งเพื่อให้หญิงทั้ง 2 อยู่เป็นสัดส่วน ไม่มีที่พักรักษาสำหรับหญิงรับใช้ ไม่
มีห้องนอนอื่น ๆ ต่อจากห้องโถง หรือชั้นบนอย่างที่มีในปราสาทสร้างใหม่
บางแห่ง คนใช้นอนในห้องโถงและทหารนอนในหอคอย ซึ่งแม้แต่เซอร์-
กิวเบิร์ตเองก็นอนที่นั่น

แม้จะไม่สะดวกสบาย ทว่าเพิร์ชวิกก็เป็นบ้านสำหรับเลโอนีมา 6
ปีแล้ว นับตั้งแต่หล่อนมาที่นี่ หลังจากนั้นหญิงสาวก็ไม่ได้กลับไปมอนด์วิน
บ้านเกิดอีกเลย แม้ว่าปราสาทมอนด์วินจะอยู่ห่างออกไปเพียงห้าไมล์

ทั้งยังไม่เคยพบหน้าพ่อนับจากนั้นจนถึงวันนี้

ส่วนพ่อของหล่อน...เซอร์วิลเลียม แต่งงานใหม่กับเลดี จูดิธหนึ่ง

ปีต่อมา หลังจากมารดาของเลโอนีเสียชีวิต ทั้งคู่อาศัยอยู่ที่ปราสาทแห่งนั้น
ทว่าเลโอนี ไม่อาจคิดถึงพ่อในแง่ดีได้อีกต่อไป และคงไม่มีใคร
สักคนดำเนินหาล่อนได้เพราะการจากวัยเด็กอันแสนอบอุ่น เป็นสุข มาสู่ชีวิต
เด็กกำพร้า ถูกพ่อทอดทิ้งไม่เหลียวแลในเวลาเดียวกันจัดเป็นโชคชะตาที่
โหดร้ายทารุณและไม่ยุติธรรมกับหาล่อนเลย

ครั้งหนึ่งหาล่อนเคยรักพ่อด้วยหัวใจทั้งหมด หากตอนนี้หาล่อนแทบ
ไม่มีความรู้สึกใดๆ ให้เขา หลายครั้งยังนึกว่าแรงๆ ในใจ เวลาเขาส่งคน
รับใช้มาเอาเสปียงอาหารที่หาล่อนอุดส่าห์เก็บคุณไว้ เพื่อนำไปใช้ในงาน
เลี้ยงที่จัดอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย ไม่เพียงเพ็ร์ชวิกเท่านั้นที่ต้องเดือดร้อน
ปราสาทอื่นๆ ทั้งปราสาทริเทลและมารฮิลซึ่งเป็นของหาล่อนก็พลอยฟ้า
พลอยฝนไปด้วย พ่อที่ไม่เคยส่งข่าวคราวมาถึงหาล่อนสักคำ แต่กลับพร้อม
จกฉวยประโยชน์จากงานหนักของหาล่อน เอาส่วนที่เหลือและค่าเช่าที่ดิน
ซึ่งเป็นสิทธิอันชอบธรรมของหาล่อนไป

ถึงยั้งนั้น เลโอนีก็ยังมีใจสงสารพ่อยู่บ้าง หาล่อนรู้ว่าเขาอยู่ใน
สภาพที่แยกว่าหาล่อน

ช่วงสองสามปีที่ผ่านมานี้ เลโอนีได้เรียนรู้วิธีบิดบตาหัวหน้าคนรับ
ใช้จากมอนด์วิน เวลาเขามาเพ็ร์ชวิกพร้อมรายการสิ่งของที่ต้องการ เขา
จะพบว่าห้องเก็บเสปียงแทบไม่มีอะไรเหลือติดอยู่ เพราะหาล่อนจัดการโยก
ย้ายเสปียงอาหารไปกักคุณไว้ตามที่ต่างๆ ในตัวปราสาท ในสถานที่ที่คน
มักคิดไม่ถึงก่อนแล้ว แต่มยังซ่อนเครื่องเทศตลอดจนเสื้อผ้าที่ซื้อจาก
พ่อค้าที่มาจากริเทลไว้ด้วย

บางครั้งเลดีจูดิธก็มาพร้อมหัวหน้าคนรับใช้ เธอมักคิดว่าของ
บางอย่างที่เพ็ร์ชวิกก็เหมือนสมบัติข้าวของๆ เธอเอง

ความฉลาดหลักแหลมของเลโอนีบางครั้งก็ทำให้ตัวเองหลงไป
เหมือนกัน เวลาจำที่ซ่อนทั้งหมดไม่ได้ แต่แทนที่จะเลิกซ่อน หรือบอกเล่า
ความเจ้าเล่ห์เพทุบายของตนเองกับบาทหลวงแห่งเพ็ร์ชวิก แล้วขอความ

ช่วยเหลือจากท่าน หญิงสาวกลับพูดโน้มน้าวให้บาทหลวงเบนเนทยอม
สอนหล่อนอ่านและเขียนหนังสือแทน

โดยวิธีนี้... เลโอนิจึงสามารถจดบันทึกสถานที่ซ่อนอันมากมายได้
เดี๋ยวนี้ข้าหาสของหล่อนจึงไม่ต้องเผชิญกับความอดอยากหิวโหย
อีกต่อไป ใต้ะอาหารของหล่อนมีอาหารสมบูรณ์ครบทุกมื้อ

แต่คงไม่มีคำขอบคุณพอหรอกนะ... ที่ทำให้ความคิดนี้ต้องเกิดขึ้น!

เลโอนิลุกขึ้นยืนในอ่าง ปล่อยให้หัวลดตักน้ำราดตัวให้อีกครั้งก่อน
จะนำเสื้อคลุมมาพันร่างให้ ดินนี้หล่อนจะไม่ออกจากห้องนอนอีกแล้ว ป้า
เบียทริกซ์พี่สาวคนโตของมารดากำลังนั่งอยู่ข้างเตาผิง มีถือง่วนอยู่กับงาน
เย็บปักถักร้อยอันเป็นงานอดิเรกที่เธอรักเหมือนเช่นเคย

เบียทริกซ์เป็นหญิงหม้ายมานานหลายปีแล้ว เสียที่ดินมรดกให้
แก่ญาติฝ่ายสามีภายหลังสามีตาย และไม่ได้แต่งงานใหม่ แต่ป้ายืนยันว่า
ชอบให้เป็นแบบนี้ ป้าย้ายมาอยู่กับน้องชาย เอิร์ลแห่งเซฟฟอร์ด จน
กระทั่งเอลิซาเบทเสียชีวิต จากนั้นไม่นานเลโอนินี้ก็ถูกโยนไปให้เซอร์กิว-
เบิร์ต พิทชาเลนผู้ดูแลที่ดินของหล่อนดูแล และป้าเบียทริกซ์รู้สึกว่าเป็น
หน้าที่ของป้าที่ควรมาอยู่ช่วยเหลือเลี้ยงดูหลานสาว

แต่จริงๆ แล้วเป็นเลโอนินี้มากกว่าที่พ่่าน้ำที่ดูแล เพราะป้า
เบียทริกซ์เป็นผู้หญิงที่ขี้อาย แม้แต่ความโดดเด่นของปราสาทเพิร์ชวิกก็
ทำให้ป้ากล้าขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้เพราะป้าเป็นบุตรสาวคนโตของเอิร์ลแห่ง
เซฟฟอร์ด* และป้าก็รู้จักท่านเอิร์ลในขณะที่เขาเป็นหนุ่มอารมณ์ร้อน
ขณะที่เอลิซาเบทซึ่งเป็นลูกคนเล็ก รู้จักท่านเอิร์ลในฐานะของชายที่สุขุม
เยือกเย็นและรักลูกเป็นแก้วตาดวงใจ

เลโอนินี้ไม่รู้จักเอิร์ลคนปัจจุบัน ซึ่งพ่่านักอยู่ทางเหนือไกลออกไป

* เป็นตำแหน่งขุนนางของอังกฤษ ซึ่งสืบต่อลงมาถึงบุตรชายคนแรกดังนี้ ดยุค,
มาร์ควิส, เอิร์ล, ไวส์เคอท์ และบารอน ส่วนคำว่าลอร์ดเป็นชื่อเรียกสั้นๆ สำหรับ
ขุนนาง 4 ระดับ ยกเว้นชั้นดยุคเช่น อาจเรียกว่าลอร์ด เซฟฟอร์ด

จากภาคกลางที่ตนเองอยู่มาก เมื่ออายุหล่อนถึงวัยสมควรแต่งงานและเริ่มคิดถึงการมีสามี หล่อนเคยคิดจะติดต่อกับลุง แต่ป่าเบ็ญทริกซ์อธิบายอย่างอ่อนโยนว่า ด้วยน้องชาย น้องสาว 8 คน และหลานชาย หลานสาวอีกไม่รู้ว่าก็ไหล นอกเหนือจากลูก ๆ ของเขาเองอีกหกคน แถมยังมีหลานปู่หลานตาอีกหลายคน ท่านเอิร์ลคงไม่อยากเกี่ยวข้องกับหลานสาว ซึ่งเป็นลูกของน้องสาวที่แต่งงานไปไม่ได้สัก และตอนนี้ก็ตายจากไปแล้วหรอก

เลโอนีซึ่งตอนนั้นอายุได้ 15 ปี มีชีวิตเหมือนถูกปิดกั้นจากโลกภายนอก เริ่มคิดว่าหล่อนคงไม่มีวันได้แต่งงาน ทว่าต่อมามาความภูมิใจตนเองก็เพิ่มมากขึ้น และความภูมิใจนี้เองที่ทำให้หล่อนไม่ยอมเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากบรรดาญาติพี่น้องผู้ซึ่งไม่เคยรู้จักหล่อน หรือแม้แต่เอ่ยปากถามถึงสุขทุกข์ความเป็นไป

หลังจากระยะเวลาหนึ่ง หญิงสาวก็เริ่มคิดว่าถ้าไม่ต้องมีสามี น่าจะดีกว่า

ใบเมื่อไม่มีคำขู่ว่าจะส่งตัวหล่อนเข้าสำนักชี และหล่อนก็เป็นนายหญิงแห่งปราสาทที่เป็นของตัวเอง ไม่ต้องฟังใคร และไม่ต้องฟังคำสั่งของใคร...

ยกเว้นบิดา ซึ่งไม่เคยมาหาหล่อนเลย และแทบไม่เคยแสดงความสนใจใยดีแม้แต่บัดนี้

เลโอนีบอกตนเองหลังจากเลิกหวังว่าจะได้แต่งงานว่า สถานะที่เป็นอยู่นี้น่าอิจฉาและไม่เหมือนใคร เจ้าสาวส่วนมากไม่แม้แต่จะรู้จักเจ้าบ่าวก่อนทั้งคู่จะแต่งงานกัน พวกเขาอาจพบว่าต้องแต่งงานเป็นสมบัติของชายแก่...ชายที่เหี้ยมโหดทารุณ หรือผู้ชายที่ไม่มีอะไรน่าสนใจ มีก็แต่พวกข้าพาสเท่านั้นที่แต่งงานเพราะความรัก

ดังนั้น เลโอนีจึงเริ่มเชื่อว่าตัวเองโชคดี สิ่งเดียวที่อยากเปลี่ยนแปลงคือ การตั้งอยู่โดดเดี่ยวของปราสาทเพิร์ชวูดที่ส่งผลให้การติดต่อกับภายนอกมีน้อยมาก และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้หล่อนเสี่ยงไปที่ปราสาท

ครีเวลตามล่ำพั้งเพื่อชมการประลองบนหลังม้า

ด้วยไม่เคยเห็นการประลองบนหลังม้ามาก่อน หญิงสาวจึงรู้สึกเหมือนถูกกระตุ้นต้องไปดูให้ได้

นโยบายของพระเจ้าเฮนรี่มีอยู่ว่า ห้ามมิให้มีการประลองระหว่างนักรบ ยกเว้นเฉพาะในกรณีพิเศษซึ่งจะต้องได้รับพระบรมราชานุญาตก่อน

ในอดีต การประลองมากมายจบลงด้วยการต่อสู้ของนองเลือดในฝรั่งเศส...การประลองระหว่างนักรบอาจพบเห็นได้ทุกแห่งเมื่อใดก็ได้ และอัศวินมากมายร่วงจากการเดินทางแข่งจากสนามประลองแห่งหนึ่งไปสู่อีกแห่ง แต่ในอังกฤษมิได้เป็นเช่นนั้น

การประลองที่ครีเวลตื่นเต้นในช่วงแรกๆ แบล็ควูฟควมม้าเข้ามาในสนามประลองในชุดเกราะเต็มยศ กระหนาบข้างด้วยอัศวินอีกหกนาย ทุกคนใช้สีของเขาคือสีดำและเงิน ทั้งหมดเป็นชายจกรรจรัสใหญ่บำเกรงขาม ฝ่ายตรงข้ามทั้งเจ็ดเองก็สวมเกราะเต็มยศ เลโอไนน์ทำได้ 2-3 คนจากธงของเขาว่าเป็นผู้ดูแลที่ดินของเซอร์เอ็ดมันด์ มอนดิงนี่ และแบล็ควูฟก็คือเจ้านายคนใหม่ของพวกเขา

เลโอไนน์ไม่ได้ถามตัวเองว่าทำไม เจ้าผู้ปกครองคนปัจจุบันจึงถูกทำร้ายจากคนดูแลที่ดินของเขาเอง มีเหตุผลมากมายที่อาจอธิบายได้ ซึ่งทั้งหมดไม่อยู่ในความสนใจของหล่อน

สิ่งที่หล่อนสนใจคือแบล็ควูฟ และผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งวิ่งถลาเข้าไปหาเขาในสนาม เพื่อส่งเหรียญอันหนึ่งให้เขา เธอจูบเขาต่อหน้าธารกำนัล และเขาเองก็กระหวัดร่างเล็ดคนนั้นขึ้นไว้ในวงแขน

เธอเป็นภรรยาเขงั้นริ

ฝูงชนส่งเสียงเชียร์jubนั้น และแล้วการต่อสู้ก็เริ่มขึ้น... ผู้แข่งขันต่างสู้กันอย่างจริงจัง มีกฎที่เคร่งครัดสำหรับการประลองซึ่งแตกต่างอย่างชัดเจนจากการต่อสู้จริงๆ แต่เข้าวันนั้น ผู้แข่งขันพากันละเลยกฎเหล่านั้น ทุกคนเห็นชัดเจนว่า อัศวินฝ่ายตรงข้ามทั้งเจ็ดตั้งใจจะทำให้

แบล็คคูฟตกจากหลังม้า และก็เกือบทำได้สำเร็จจริงๆ หากไม่เป็นเพราะ
 ความรวดเร็วของอัศวินของเขา แบล็คคูฟอาจพ่ายแพ้หรือถึงกับสิ้นชีวิตได้

การประลองครั้งนั้นจบลงตรงที่แบล็คคูฟต้องตะโกนห้ามอัศวิน
 ของเขามีให้ควมม้าไล่ตามคู่ต่อสู้ทั้งเจ็ดที่เผลอหนีออกจากสนามประลองไป
 การต่อสู้จบเร็วเกินไป และเลโอนิกกลับบ้านอย่างไม่พอใจนัก

ทว่าหล่อนก็ยังพอใจอยู่อย่างหนึ่งคือ ได้รู้ว่าผู้ดูแลที่ดินบางคน
 ของแบล็คคูฟ ไม่ยอมรับเขาในฐานะเจ้าปกรครองอย่างเห็นได้ชัด ถึงจะเดา
 ไม่ได้ว่าเขาทำอะไรลงไป บริวารถึงไม่ยอมรับ แต่รู้ว่าการครอบครองเคมพ์-
 สตันของเขาไม่ราบรื่นก็พอแล้ว

เลโอนิไล่วิลดาออกจากห้อง แล้วไปนั่งกับป่าเบ็ชท์ทริกซ์ข้างเตาผิง
 จ้องมองเปลวไฟตรงหน้าอย่างคนที่กำลังจมอยู่ในความคิด ทำให้นึกถึง
 เปลวไฟในป่าและนิกสงสัยว่าปัญหาอะไรจะเกิดตามมา

“เจ้ากลัวใจเรื่องเพื่อนบ้านใหม่ของเราระยะสิ”

เลโอนิเหลือบมองป่าเบ็ชท์ทริกซ์ด้วยความประหลาดใจ หล่อนไม่
 ต้องการให้ป่าต้องมารู้เรื่องนี้

“มีอะไรให้ข้าต้องกังวลด้วยเรอะคะ” เลโอนิเรียงคำถาม

“ขอใจจะหลาน แต่เจ้าไม่จำเป็นต้องปิดบังปัญหาของเจ้าจาก
 ป่าหรอก เจ้าคิดว่าป่าไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวเลยหรือไง”

เลโอนิก็นึกเชื่ออย่างนั้น “ก็มันไม่มีอะไรสำคัญนักนี่คะ ป่าเบ็ชท์ทริกซ์”

“จั้นต่อไป คงไม่มีอัศวินหนุ่มหยาบคายมาพุดจาเก็รยวกวาดข่ม
 ขูเราอีกแล้วสินะ”

เลโอนียักไหล่ “ก็แค่คำพูดเวลาโมโหเท่านั้น พวกผู้ชายชอบ
 เอ็ดตะโร ตะคอกใส่คนอื่นคะป่า”

“ไอโฮ นีป่าไม่เคยรู้มาก่อนไซ่มัยเนี่ย” กระเช้าเล่น

ทั้งคู่หัวเราะ เพราะป่าเบ็ชท์ทริกซ์ยอมต้องรู้จักผู้ชายมากกว่าเล-
 โอนิผู้ไม่ได้ออกไปไหนนับตั้งแต่อายุ 13 ปีแน่ๆ อยู่แล้ว

หญิงสาวสารภาพ “วันนี้ข้าคิดว่าเราอาจมีแขกหลายคน แต่ก็ไม่เห็นมีใครมา ไม่นั่น... พวกเขาอาจไม่โทษเรากรณีความเสียหายที่เกิดขึ้นวันนี้”

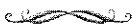
เบียทริกซ์ฟังแล้วก็ขมวดคิ้วครุ่นคิด คนเป็นหลานเอ๋ยถาม “ป้าว่าคราวนี้แบล็คคูฟ อาจมีแผนการอย่างอื่นอะไรมั๊ยคะ”

“ก็เป็นไปได้... น่าแปลกตรงที่เขายังไม่ได้เผาหมู่บ้านของเราเนี่ยสิ”

“เขาไม่กล้าหรอก” เลโอนีร้อง “เขาไม่มีหลักฐานว่าคนของข้าก่อเรื่องขึ้น เขามีแค่ข้อกล่าวหาจากข้าทาสของเขาเท่านั้น”

“ใช่...แต่แค่นั้นก็พอแล้วสำหรับผู้ชายส่วนมาก แค่อสังขยก็มากพอแล้วละหลาน” เบียทริกซ์ถอนหายใจ

ความโกรธของเลโอนีมีลายหายไป “ข้ารู้...พรุ่งนี้ข้าจะไปตีหมู่บ้าน กำชับให้แน่ใจว่าไม่มีใครออกจากพื้นที่เขตเพิร์ชวิดโดยไม่มีเหตุผล จะต้องไม่มีปัญหาเกิดขึ้นอีก เราต้องจัดการกับเรื่องนี้อย่างเด็ดขาด”

บทที่ 3

SDOW แห่งแอมเบิร์ตเหวี่ยงหมวกกระเด็นข้ามห้องโถง ขณะเดินปึงปึงเข้าไปในห้อง คนรับใช้ประจำตัวคนใหม่ที่เพิ่งได้จากพระเจ้า เสนอรีรับไว้ แต่หมวกเหล็กคงต้องเอาไปซ่อมก่อนเขาจะสวมได้อีกครั้ง แต่รอร์ฟไม่สนใจ ตอนนี้เขาอยากทำลายอย่างเดียวนั่น

ที่เดาผิดอีกมุมหนึ่งในห้องโถงใหญ่ หรือป เดอ ลาแมร์ กำลัง ช้อนความขบขันกับวิธีระบายอารมณ์ของนายหนุ่ม ที่ดูๆ ไปแล้วละม้าย เหมือนครั้งที่เขายังเป็นเด็ก ไม่ใช่ผู้ชายเต็มตัวอย่างเดี๋ยวนี้

หรือป เห็นท่าทางแบบนี้มานับครั้งไม่ถ้วน ตั้งแต่ตัวเขามารับใช้ บิดาของรอร์ฟผู้ซึ่งเสียชีวิตไปเก้าปีแล้ว ต่อจากนั้น พี่ชายคนโตของรอร์ฟ ก็รับสืบทอดฐานันดรและที่ดินมหาศาลในกาลโคนี ทำให้ทรัพย์สินที่เหลือ มาถึงมือรอร์ฟมีเพียงเล็กน้อย กระนั้นพี่ชายละโมภก็ยังคงการแม่แต่ส่วน เล็กน้อยที่เขาได้รับ จึงหาเรื่องประณามว่ารอร์ฟว่าเป็นคนเลวทรามต่ำช้า และขับไล่น้องชายให้พ้นมาจากบ้าน

หรือป จากมาพร้อมกับรอร์ฟ เขายินดีสละความสะดวกสบายที่ได้ รับอยู่มาติดสอยห้อยตามอัศวินหนุ่ม มากกว่าจะอยู่รับใช้อัศวินคนพี่ และ หลายปีต่อจากนั้นก็เป็นที่ดีสำหรับเขาทั้งคู่ เป็นปีของการต่อสู้เพื่อให้ได้ เงินมา

รอร์ฟจำรอยขึ้นจากเดิมพันที่ชนะตามสนามประลอง กระทั่งเดี๋ยว นี้รอร์ฟอายุ 29 ปี ขณะที่หรือป 47 หรือปไม่เคยเสียใจที่ยอมให้อัศวินหนุ่มเป็นผู้นำ บุรุษอื่นก็คิดทำนองเดียวกัน รอร์ฟจึงกลายเป็นผู้นำของ อัศวินแก่นาย กับทหารรับจ้างอีก 200 คน ทุกคนเลือกจะอยู่กับเขาต่อไป เมื่อรอร์ฟตกลงใจจะเลิกเร่ร่อน และพำนักอยู่ที่เคมพ์สตัน ณ ปราสาท ครีเวล

ที่ว่ารอว์ฟตั้งใจจะตั้งถิ่นฐานจริง ๆ นะเธอ...

หรือปรีติว่ารอว์ฟรู้สึกยังไงเกี่ยวกับความใจกว้างของพระเจ้าเฮนรี
ทรัพย์สินสมบัติที่พระองค์ยกให้เขาครั้งนี้มากมายเกินกว่าที่เขาเคยได้รับ
ตลอดหลายปีที่ผ่านมา มากเกินไปด้วยซ้ำ...

แต่รอว์ฟพร้อมจะทิ้งทั้งหมดนี้ไว้ข้างหลัง แล้วเดินทางกลับ
ฝรั่งเศส

เพราะสมบัติเหล่านี้แสดงถึงความมั่งคั่ง ก็เฉพาะในแง่ที่มันเป็น
เกียรติยศ แต่ในความเป็นจริง มันกำลังถ่ายเงินออกไปจากกระเป๋าของ
เขาทุกวี่วัน

“รู้เรื่องแล้วใช่ไหม หรือป”

“พวกคนใช้พูดเรื่องนี้ไม่เคยหยุด นับตั้งแต่วันที่คนตัดฟันย้ายเข้า
มาอาศัยนอนในปราสาท” หรือปตอบ ขณะที่รอว์ฟเดินไปกระแทกตัวนั่ง
บนเก้าอี้ตัวถัดจากเขา

“ให้ตาย!”

รอว์ฟทุบกำปั้นเปรี้ยงลงบนโต๊ะเล็กตรงหน้า ความแรงทำให้โต๊ะ
หักสะบั้นคากำปั้น ส่วนหรือปพยายามรักษาสีหน้าให้เรียบเฉยว่างเปล่าไว้
อย่างเดิม

“ข้าหมดความอดทนแล้ว” รอว์ฟตะโกนก้อง “บ่อน้ำสกปรก ผง
สัตว์กระจัดกระจายเข้าไปในป่า สัตว์เลี้ยงของพวกเขาทาสถูกขโมย และนี่เป็น
ไฟไหม้ครั้งที่สาม ถ้าจะสร้างกระท่อมขึ้นมาใหม่ต้องใช้เวลานานแค่ไหน”

“สองวัน ถ้าใช้ผู้ชายแข็งแรงและทำงานเร็ว”

“แล้วเรานาก็เลยไม่ต้องดูแลกัน ข้าจะรบได้ยังไง เมื่อบ้านข้าถูก
รบกวนอย่างนี้ หรือว่าข้าออกจากคริสเวล เพื่อจะกลับมาพบว่าที่นี่ไม่เหลือ
อะไรเลย ข้าทาสหนีไปหมด ไ้ร่นาจ้าง”

หรือปนิ่งเพราะรู้อารมณ์รอว์ฟดีเกินกว่าจะตอบ

“ท่านต้องการส่งคนไปเฟิร์ชวิกอิกรีเปล่า” หรือปเสีียงถามอย่าง

ระมัดระวัง”หรือคิดจะลงโทษพวกข้าทาส”

รอร์ฟส่ายหน้า “ทาสไม่ทำงานคนเดียวหรอก ไม่ใช่พวกข้าทาสทำตามคำสั่ง คนบงการที่ออกคำสั่งต่างหากที่ข้าต้องการตัว”

“นั่นท่านก็ต้องมองหาที่อื่นไม่ใช่เพิร์ชวิด เพราะข้าพบเซอร์กิวเบิร์ต พิทชาเลนมาแล้ว และข้าสาบานได้ว่าเมื่อเขาได้ยินเรื่องที่ทำให้ข้าไปหาเขา ความประหลาดใจของเขาสมจริงเกินกว่าจะเสแสร้งแก้งทำขึ้น เขาไม่ใช่ผู้ขายประเภทจะลดตัวลงมาทำเรื่องต่ำช้าแบบนี้ได้”

“ยังงี้ก็ต้องมีใครสักคนขยุง บอกให้พวกข้าทาสสร้างความเดือดร้อนขึ้นมา”

“ข้าเห็นด้วย แต่ท่านบุกกรุปราสาทนี้ไม่ได้ เพิร์ชวิดเป็นของมอนต์วิน และเซอร์วิลเลียมแห่งมอนต์วินมีปราสาทมากมาย ถ้าท่านไม่ยอม เขาเรียกเหล่านักรบมาสู้กับท่านได้มากกว่าที่ท่านจะรับมือไหว”

“ข้าจะไม่แพ้” รอร์ฟพูดเสียงกร้าว

“แต่ท่านเสียเปรียบ นิกดูลิ ท่านใช้เวลานานแค่ไหนกว่าจะเอาชนะยึดปราสาท 2 แห่ง ในทั้งหมดเจ็ดแห่งที่เป็นของเคมพ์สตันได้”

“สาม...”

หรือเปลือยก็ว่า “สาม...ยังงั้น”

“ข้าคงต้องขอบคุณเพิร์ชวิด เพราะเมื่อข้าไปถึงปราสาทคิปีลวันนี้ ข้ากำลังโกรธแค้นเรื่องที่เกิดขึ้นที่นี่ เลยสั่งให้หลายกำแพง การต่อสู้เลยยุติตอนนั้นแหละ”

“แล้วคิปีลเลยใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ จนกว่ากำแพงจะถูกซ่อมใหม่” ตามดักคอกเจ้านาย เพราะเป็นข้อสรุปเดียวที่เหลืออยู่

“ข้า...เอ้อ ใช่”

หรือเปลือยไม่พูดอีก เขารู้ดีว่ารอร์ฟตั้งใจจะใช้แคทเทอะพัลท์* เป็น

* เป็นเครื่องทุ่นแรงในการทำศึกสมัยโบราณ รูปตัววาย มีสายหนังยึดอยู่กับปลายทั้งสองข้าง ใช้สำหรับยิงก้อนหินขนาดใหญ่

วิธีสุดท้าย สำหรับบุคตืออาปราสาททั้งเจ็ด ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของแผนการขั้นเด็ดขาด เพื่อให้ผู้ดูแลที่ดินยอมสวามิภักดิ์ ในกรณีที่การประลองล้มเหลว

การประลองน่าจะเป็นประโยชน์กับฝ่ายผู้ดูแลที่ดินเหล่านั้น เพราะให้ออกาสพวกเขาได้เจอ และตัดสินใจมีข้อด้านการรบของเจ้าปกครอง

แต่พวกนั้นไม่ใช่แค่ต้องการทดสอบฝีมือเท่านั้นนะสิ กลับพยายามถือโอกาสสังหารเขาซะด้วย ดังนั้นรอร์ฟจึงตกที่นั่งลำบากในการเป็นเจ้าของปราสาท 8 แห่ง โดย 7 ใน 8 ไม่ยอมรับเขาในฐานะเจ้านายคนใหม่

การทำสงครามกับทรัพย์สินของตนเองไม่เคยให้ผลดีกับใคร และยิ่งไม่เป็นผลดีเลยเมื่อทำลายทรัพย์สินที่ว่านั้นด้วย ดังที่รอร์ฟเลือกใช้ทหารห้าร้อยคนจากกองทัพพระเจ้าเฮนรี่ พอกองทัพอันใหญ่โตของรอร์ฟปรากฏขึ้นหน้าประตูใหญ่ ปราสาทฮาร์ริคและเอ็กซ์ฟอร์ดยอมแพ้โดยดีชนิดปราศจากความเสียหายใดๆ กองทัพก็เคลื่อนต่อไปยังคีนีล... และบัดนี้หลังจากหนึ่งเดือนครึ่ง คีนีลก็ถูกยึด

รอร์ฟนั่งซึมเศร้าอยู่ครู่หนึ่ง หรือปรับเปลงใจว่าทำไมป่านนี้เลดีเอมิเลียถึงยังไม่ลงมา เขาคิดว่าเธอคงได้ยินเสียงดัง บ่งบอกอารมณั้โกรธของรอร์ฟเลยตัดสินใจหลบอยู่ก่อน เมียเก็บของรอร์ฟไม่รู้จักรอร์ฟดี หากคิดว่าเขาเป็นผู้ชายประเภทจะระบายอารมณ์กับผู้หญิง

หรือพูดด้วยท่าทางล่งเล “ท่านเห็นแล้วสินะว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาเหมาะจะโจมตีด้านตะวันออก ท่านต้องจัดการเรื่องภายในบ้านของท่านก่อน ท่านถึงจะไปจัดการเรื่องของคนอื่นได้”

“ข้าเข้าใจ...” รอร์ฟพูดห้วนๆ “แต่บอกข้าซิว่า ควรทำยังงั้ดี ข้าเสนอขอซื้อเพิร์ชวีก แต่เซอร์วิลเลียมเขียนมาบอกว่า ขายให้ไม่ได้เพราะเพิร์ชวีกเป็นส่วนหนึ่งของสินส่วนตัวบุตรสาวเขาที่ตกทอดมาจากทางแม่ บ้าชะมัด... ลูกสาวก็อยู่ในปกครองของเขาเองอยู่แล้ว หรือว่าไม่ใช่ เขา

บังคับนางให้ชายมันก็ได้ แล้วให้ทรัพย์สินอื่นแก่นางแทน”

“บางทีพินัยกรรมของแม่นางอาจจะบูไว้อย่างนั้น เขาเลยขายไม่ได้”

รอร์ฟหน้าบึ้ง “ขอบอกเลยหรือป ข้าจะไม่อยู่เฉยให้คนเหยียบจมูกเล่นอย่างแน่นอน”

“ท่านก็แต่งงานกับลูกสาวเขาเสียสิ วิธีนี้ท่านก็จะได้ปราสาทโดยไม่ต้องเสียเงิน”

ดวงตารอร์ฟซึ่งเป็นสีดำสนิทตั้งแต่แรกที่เขาก้าวเข้ามาในห้องโถง เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเข้มตามเดิม

หรือปตาเหลือก เขาเห็นรอร์ฟจนเดาความคิดของฝ่ายนั้นได้ “ล้อเล่นนะ...!”

“ข้ารู้! แต่กลับพิมพ์ด้วยท่าทางครุ่นคิด และคิดมากไปหน่อย...

หรือปเห็นแล้วไม่ชอบใจเลย...

“รอร์ฟ...เห็นแก่พระเจ้าเถอะ ช่วยอย่าเอาความคิดนี้ไปใส่สมองเลย ไม่มีใครหรอกที่คิดแต่งงาน เพียงเพื่อจะได้ข้าหาสไมก็คนมาอยู่ฝ่ายตัว ออกไปข้างนอกโนน...และถ้าท่านต้องทำ จีบหัวพวกมันโขกเข้าด้วยกันเลย! ทำให้มันกลัวท่านสิ”

“นั่นไม่ใช่วิธีของข้า คนบริสุทธิ์จะต้องมาพลอยฟ้าพลอยฝน รับทุกข์พร้อมคนผิดไปด้วย ถ้าข้าจับคนผิดได้สักคน ข้าจะลงโทษเจ้านั่นเป็นตัวอย่าง แต่ทุกครั้งไปถึง พวกมันเปิดหนีกันไปหมดแล้ว”

“มีเหตุผลมากมายสำหรับภารแต่งงาน แต่ถ้าแต่งเพื่อปราบข้าหาสของเพื่อนบ้าน ข้าว่าไม่ใช่เหตุผลที่ดีเลยนะ”

“ไม่ใช่ แต่เพื่อให้ได้สันติภาพในที่ซึ่งสันติภาพเป็นสิ่งที่ต้องการ มันก็เป็นเหตุผลเข้าท่าดี”

“รอร์ฟ!”

“ท่านรู้อะไรเกี่ยวกับลูกสาวของเซอร์วิลเลียมบ้าง”

หรือปตอนใจอย่างหัวเสีย “ข้าจะไปรู้ได้ยังไง ข้าเองก็ใหม่กับอังกฤษพอๆ กับท่านเหมือนกัน”

รอว์ฟหันไปมองหาทหารของเขา ซึ่งยืนรวมกลุ่มกันอีกด้านหนึ่งของห้องโถง อัศวิน 3 คนกลับจากคีนีลพร้อมกันกับเขา เช่นเดียวกับทหารอีกกลุ่มหนึ่ง สองคนมาจากบริตตานี แต่เซอร์เอฟเวอร์ราลด์มาจากทางใต้ของอังกฤษ

“รู้จักเพื่อนบ้านของข้า เซอร์วิลเลียมแห่งมอนต์วินมัย เอฟเวอร์ราลด์”

เอฟเวอร์ราลด์เดินเข้ามาหา “รู้จักขอรับนายท่าน ครั้งหนึ่งเขาไปราชสำนักบ่อย พอๆ กันกับข้า ช่วงที่ข้าอายุถึงเกณฑ์”

“เขามีลูกหลายคนหรือเปล่า”

“ข้าบอกไม่ได้ว่าตอนนี้เขามีกี่คน แต่ครั้งสุดท้ายที่เขาอยู่ราชสำนัก เขามีลูกสาวคนเดียว นั่นมันก็ห้าหรือหกปีมาแล้ว ก่อนหน้าที่ภรรยาของเขาจะเสียชีวิต ข้าเข้าใจว่าเขามีภรรยาใหม่แล้ว และลูกสาวที่เกิดจากภรรยาคนนี้จะมียี่สิบ ข้าเองก็เฒ่าเหมือนกัน”

“เจ้ารู้จักลูกสาวคนนั้นรึเปล่า”

“ข้าเห็นนางพร้อมกันแม่ เลดีเอลิซาเบทเพียงครั้งเดียว จำได้ว่ายังนึกแปลกใจในตอนนั้นว่า ทำไมผู้หญิงที่สวยงามอย่างเลดีถึงมีลูกสาวหน้าตาซีเหร่แบบนั้น”

“นั่นไง” ทริอปขัดขึ้น “คราวนี้ท่านก็เลิกความคิดโง่ๆ ได้ซะทีรอว์ฟ”

รอว์ฟไม่สนใจ กลับถามต่อว่า “ซีเหร่อะไรเอฟเวอร์ราลด์ ซีเหร่ยังไง”

“นางมีจุดแดงตามผิวหนังส่วนที่มองเห็นได้เต็มไปหมด น่าเสียดายจริง... เพราะรูปหน้าของนางมีแววว่าโตขึ้นนางจะเป็นสาวสวยเหมือนแม่”

“ท่านบอกอะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับนางอีกได้มั๊ย”

“ข้าเห็นนางเพียงครั้งเดียว และนางแอบอยู่หลังชายกระโปรงแม่”
 “ชื่อของนางล่ะ”

เซอร์เอฟเวอร์ราร์ดขี่มรดคี่อย่างพยายามนึก “เสียใจนายท่าน
 ข้าจำไม่ได้”

“ชื่อว่าเลดีเลโอนีเจ้าคะ นายท่าน”

บุรุษทั้งสามเหลียวไปมองหญิงรับใช้ผู้เอ่ยนาม รอร์ฟไม่ชอบใจคน
 รับใช้คอยเสียวหูฟังการสนทนาของเขา เขาเลยขมวดคี่... ทำหน้าบึ้ง

“เจ้าชื่ออะไร”

“มิลเดรดเจ้าคะ” เธอตอบด้วยท่าทางนอบน้อม ตอนนี้สายตาของ
 เจ้าปกครองกำลังจับอยู่ที่เธอ จนมิลเดรดอยากตัดลิ้นตัวเองที่เปลือยพุดออกไป...
 อารมณ์โกรธของเซอร์รอร์ฟรุนแรงเกินกว่าใครจะกล้ารับหน้า

“เจ้ารู้จักเลดีเลโอนีได้ยังไง”

มิลเดรดทำใจล้ากับคำถามเสียงเรียบนั้น “นาง...นางมาที่นี้บ่อย
 เจ้าคะ มาจากเพิร์ชวิค ครั้งที่...”

“เพิร์ชวิค” รอร์ฟตะโกนลั่น “นางอยู่เพิร์ชวิค ไม่ใช่มอนต์วินหรือ
 เรอะ”

มิลเดรดหน้าเสียว เธอรักเลดีเลโอนีและยอมตายดีกว่าทำร้ายฝ่าย
 นั้น เธอรู้ดีว่านายของตนเองโทษเพิร์ชวิคเรื่องความเสียหายที่เกิดกับคริสเวล
 ตั้งแต่เขามาครอบครองที่นี่

“นายท่านได้โปรดเถอะ” มิลเดรดพูดเสียงร่อนใจ “เลดีเลโอนีเป็น
 คนมีจิตใจโอบอ้อมอารี ครั้งที่หมอที่คริสเวลทิ้งให้แม่ฆ่าอนธกความตาย
 ด้วยโรคภัยที่เขารักษาไม่ได้ เลดีเลโอนีก็ช่วยชีวิตแม่ข้าไว้ นางรอบรู้เกี่ยว
 กับการรักษาพยาบาลมาก นายท่าน...นางไม่มีวันเป็นต้นเหตุของความ
 วุ่นวายพวกนั้นแน่...ข้าสาบานได้”

“นางอยู่ที่เพิร์ชวิคจริง ๆ เอะ” เมื่อเห็นมิลเดรดพยักหน้ารับอย่าง
 ไม่เต็มใจ รอร์ฟจึงถามต่อ “ทำไมอยู่ที่นั่นแทนที่จะอยู่กับบิดาของนาง”

มิลเดรดก้าวถอยหลัง ดวงตาเบิกกว้างด้วยความกลัว ไม่อาจพูดให้ร้ายแก่เจ้าปกครองบิดาของเลโอนีได้ เพราะถ้าพูดไป นายของเธออาจไม่ชอบใจ ตัวเธอเองก็จะต้องถูกเขียนแค้น โทษฐานวิพากษ์วิจารณ์คนสูงศักดิ์กว่า

รอร์ฟเข้าใจความกลัวของเธอจึงพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนลง “พูดเถอะมิลเดรด...บอกข้าในสิ่งที่เจ้ารู้ เจ้าไม่ต้องกลัวข้า”

“มัน...มันเป็นคำพูดของนายเก่า ข้า เซอร์เอ็ดมันด์เจ้าคะ เขาบอกว่า เซอร์วิลเลียมดีมี...ดีมีเหล่าจัดตั้งแต่ภรรยาคนแรกตายไป เซอร์เอ็ดมันด์ไม่เคยยอมให้ลูกชายของเขาแต่งงานกับเลดีเลโอนีเพราะเซอร์วิลเลียมสาบานว่าเขาไม่มีลูกสาว เขาพูดว่าการเป็นพ่อลูกกับนางไม่ทำให้เขาได้อะไรขึ้นมา นางถูกส่งไปเพิร์ชวิกเมื่อมารดาของนางตาย และถูกแยกจากบิดาตั้งแต่นั้น นี่แหละที่ข้าได้ยินมา”

“ถ้าอย่างนั้น เลดีเลโอนีและลูกชายของเซอร์เอ็ดมันด์คง...สนิทกันมาก”

“นางและเซอร์รอเลนอายุห่างกันแค่ปีเดียวเจ้าคะนายท่าน ทั้งคู่สนิทกันมาก”

“ระยำ!” รอร์ฟคำรามลั่น “งั้นก็นางนี่เองที่ปลุกปั่นยุยงข้าทาสให้รังควานข้า นางทำเพราะรักจอเลน มอนดิ้งนี่!”

“ไม่ใช่เจ้าคะ นายท่าน” มิลเดรดเถียงอีกครั้ง “นางไม่ทำแบบนั้นเด็ดขาด!”

รอร์ฟไม่สนใจคำพูดของเธอเพราะเธอไม่อยู่ในความคิดของเขาอีกต่อไป

“ไม่แปลกเลยที่ทำไม่คำร้องเรียนของเราถึงถูกละเลย เลดีเลโอนีเองนั่นแหละ ที่เป็นคนต่อต้านข้า แต่หากข้าทำสงครามกับเพิร์ชวิก ข้าก็ทำสงครามกับผู้หญิง ท่านคิดยังไงกับการล้อเล่นของท่าน หรือป”

“ข้าคิดว่า...ถึงยังไงท่านก็ทำอย่างที่ท่านคิดจะทำอยู่ดี” หรือปถอน

ใจ “แต่ก่อนจะทำอะไรลงไป ช่วยหยุดคิดสักหน่อยเถอะว่า ท่านอยากได้ ผู้หญิงขี้เหร่มาเป็นเมียธิเปล่า”

รอร์ฟโบกมือ แสดงถึงความไม่สนใจ “มีกฎหมายบอกไว้เอะว่า แต่งแล้วข้าจะต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับนาง”

“จั้นท่านจะแต่งนางเป็นเมียทำไม...มีเหตุผลหน่อยเถอะรอร์ฟ หลายปีมานี้ท่านหลีกเลี่ยงการแต่งงานยังกับอะไรดี ทั้ง ๆ ที่มีผู้หญิงสวย ๆ มากมายเต็มใจแต่งงานกับท่าน”

“ตอนนั้นข้าไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไรที่หรือป และข้าแต่งงานไม่ได้ ถ้าไม่มีบ้านให้เมียข้าอยู่” หรือปทำท่าจะพูดอีก แต่รอร์ฟชิงพูดขึ้นก่อนด้วย น้ำเสียงราบเรียบ “สิ่งที่ข้าต้องการมากที่สุดในยามนี้ก็คือสันติภาพ”

“สันติภาพ หรือว่าแก้แค้นกันแน่”

รอร์ฟพยักไหล่ “ข้าจะไม่ทำร้ายนาง แต่นางจะต้องเสียใจที่เป็น ต้นเหตุความยุ่งยากของข้า หากว่า...นั่นเป็นความประสงค์ของนาง ดูซิว่า...นางจะชอบแคไหนถ้าต้องอยู่เพิร์ชีวิตตลอดชีวิต และคนของนางจะถูกแขวนคอด้วยความผิดเพียงนิดเดียวเท่านั้น ข้าต้องการยุติปัญหาบ้า ๆ นี้”

“แล้วเลดีเอมีเลียล่ะ” หรือปพิมพ์

รอร์ฟขมวดคิ้ว “นางมาที่นี่ด้วยตัวของนางเอง ถ้านางอยากไปก็ เป็นเรื่องของนาง แต่ถ้านางอยากอยู่ต่อ ข้าก็ต้อนรับ การแต่งเมียของข้า ไม่เกี่ยวกับความชอบเรื่องอื่น ๆ ของข้าด้วย อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ใช้การมี เมียคนนี้ ข้าไม่มีหน้าที่ต้องทำให้นางพอใจ โดยเฉพาะเมื่อนางทำเรื่องทั้งหมดนี้ขึ้น เลดีเอมีเลียจะมายุ่งเรื่องส่วนตัวของข้าไม่ได้”

หรือปส่ายหน้าและไม่พูดอะไรอีก เขาหวังว่า การนอนพักผ่อน อย่างเต็มอิม คงทำให้ความมีเหตุผลของรอร์ฟกลับคืนมา